

Надежда Радева ♦ Не съм сама ♦ Поезия

Nadejda Radeva ♦ Nu sunt singură ♦ Poezii

Издава ССП – Русе

2018 г.

*Благодаря на всички,
спомогнали за издаването
на настоящата книга.*

Авторът

*Mulțumesc tuturor celor
care au contribuit
la publicarea acestei cărți.*

Autoarea

ISBN 978-619-90618-7-9

© Надежда Радева, автор, 2018

© Не съм сама, поезия, 2018

© Веселина Камбурова, художник, 2018

Превод на румънски:

Дуня Паланджеану, Адриан Василев,

Анка Станева и Надежда Радева

© Nadejda Radeva, autor, 2018

© Nu sunt singură, poezii, 2018

Ilustrații copertă și interior:

Veselina Camburova, artist plastic

Traducere de Dunia Pălăngeanu,

Adrian Vasilev, Anca Staneva, Nadejda Radeva

**Editura Uniunea scriitorilor liberi
Ruse, Bulgaria, 2018**

Не съм сама

Избрани лирични творби
от Надежда Радева

Nu sunt singură

Unele poezii lirice scrise de
Nадежда Радева

CUVÂNT ÎNAINTE

Ca un Icar zburând prin labirintul vieții...

Este o bucurie a sufletului să poți parurge lirica poetică a scriitoarei Nadejda Radeva, iar volumul de față intitulat „Nu sunt singură” vine să ne confirme cu prisosință acest lucru, poeta zburând cu aripi de Icar printre anotimpuri, sentimente, dragoste, pasiune, iubire de semenii, natură inspiratoare, prietenie, zbucium feminin.

Poeta nu e singură în fața vieții, a trecerii timpului, a colii albe de hârtie care odată impregnată cu trăiri și poeme, cu experiențe de viață petrecute intens, vine să poposească palpitând frumos, ca un fluture pe cartea plină cu metafore meșteșugit alese.

Însuși titlul cărții este o metaforă: cum ar putea să fie singură femeia-poetă care are atât de multe lucruri de spus semenilor, cititorilor, prietenilor, din prea plinul ei sufletesc?

Multe poeme din volum sunt dedicate dragostei sub forma unor destăinuirii făcute ființei iubite (Vin amar cu prima femeie, Ca o toamnă, După tine, Monogamie, Și nu ești, Dragostea de care am fugit, Magia iubirii) și unde frigul, neantul, aripile ostenite, deșertul din suflet, desconspiră tocmai frica de singurătate, echipa de ași pierde dragostea, înflorită ca un ghiocel pur și gingaș pe câmpia plină de soare.

Viața și dragostea sunt privite ca un zbor, poeta fiind o aripă, o suflare de primăvară în poemul „Ca Icar” zborul reprezentând totodată metaforic și creația spre orizonturi tot mai largi și mai elevate.

Trecerea timpului este oglindită în poeme la fel de izbutite, când acele ceasornicului sunt săgeți care lovesc orele, clipele, secundele în poemul „Miezul nopții”, în care ziua următoare

trece „într-o altă dimensiune”, viața urmându-și parcursul cu meandrele ei neprevăzute.

Poemul „Dragostea de care am fugit” este de fapt un imn închinat vieții, iubirii, în fața cărora poeta stă în genunchi, ca într-o rugăciune plenară.

*“Că în curând
în genunchi o să stau
doar în fața ta, dragostea mea,
o să mă trezesc deja alta –
fericită până la capăt!”*

(Dragostea de care am fugit)

Nadejda Radeva indică cititorilor, prietenilor care o cunosc, sau nu, o rețetă magică de fericire care începe cu “mâna blândă a mamei” și cu sorbitul cafelei pregătită tot de aceasta, fiindcă, ne spune autoarea, pentru o mamă ești întotdeauna copil, chiar dacă ai cincizeci de ani, și e o fericire să te mai simți încă răsfătat în acest mod, înainte de a începe odiseea unei noi zile.

O adevărată „cronică” a vieții, cu metafore prețioase și senzații sonore și vizuale, așezate meșteșugit într-un adevărat tablou al fericirii născute din lucrurile mici, simple, pe care prea puțin stăm să le observăm, se deschide în fața noastră în poemul „O cronică”:

*„în lucruri mici fericirea e retrasă
sub cheie-n zile rare, dar frumoase...”*

Despărțirea de ființa iubită e amintită cu teamă parcă în poemele din volum, din dorința de a nu se întâmpla niciodată acest cataclism al sufletului și amintesc poezile „Cum vreau eu” și „Într-o zi”.

Orașul în care trăiește și scrie poeme Nadejda Radeva este la rându-i zugrăvit cu măiestrie de pictor al cuvintelor precum este autoarea, martore fiind luna care strălucește și locul în care

trebuie „să fii viu și cineva să te aștepte”(minunat spus!) iar concitadinii sunt spectatorii apusului de soare ce cuprinde orașul spre însерare.

În poemul „Apus de soare al orașului”, într-un final de discurs poetic, când volumul se apropie pe nesimțite de final, regăsim admirabile versuri, amintind de titlul volumului, singurătatea fiind surprinsă ca o stare de neconceput pentru poetă, pe când zorile unei noi zile nu pot veni fără cel drag, chiar dacă acesta este departe.

Viața nu are sens în singurătate și acesta este și mesajul volumului propus iubitorilor de poezie de Nadejda Radeva, o voce de poetă tot mai viguroasă în pleiada de poetese din viața literară bulgară.

Nu pot decât să urez drum senin acestei cărți de dragoste, un colaj liric alcătuit din cele mai reprezentative poeme ale autoarei, scrise de-alungul carierei sale literare.

Felicitări alese și colegilor de condei care au asigurat traducerea poezilor în limba română și care i-au întăresit atât de bine fiorul liric, precum și plasticienei, pentru ilustrațiile din carte.

Mult succes pe drumul nu întotdeauna lin al creației literare, Nadejda, prietenă și soră spirituală!

*Dunia Pălăngeanu
scriitoare, publicistă,
Giurgiu, România*

ПРЕДГОВОР

Като полет на Икар в лабиринта на живота

Радост за душата е да може да съзживее лиричната поетика на Надежда Радева и стихосбирката ѝ, озаглавена „Не съм сама”, идва да потвърди точно това, как поетесата, политнала с крилете на Икар, прекосява сезони, чувства, любови, страст, човешка обич, одухотворена природа, приятелство, с борбена женственост.

Поетесата не се изправя сама срещу живота, срещу хода на времето и белият лист, пропит с преживявания и с поезия с интензивно трупан жизнен опит, пристига с краси-вия трепет на пеперуда, за да намери своето място в книгата, изпълнена с умело подбрани метафори.

Самото заглавие е също метафора: как би могла да бъде сама една жена – поетеса с голяма душа, която има толкова много неща да сподели със своите читатели и приятели?

Доста творби от сбирката, посветени на любовта, са под формата на откровения към любимия („Горчиво вино с първата жена”, „След теб”, „Моногамия”, „Докато те нямаше”, „Любовта, от която съм бягала”, „Магията любов”), където студът, празнотата, изтощените криле, пустинята в душата, отприщват именно страх от самотата, страх от загуба на любов, цъфтяща като кокиче, чисто и скъпоценно, в полето, обляно от слънце.

Жivotът и любовта са представени като летеж, крило, пролетна душа в стихотворението „Като Икар”, полетът е метафора на стремежа към все по-обхватни и по-високи хоризонти.

Прекосяването през времето е отразено също толкова успешно в стихотворението

„Полунощ”, където часовниковите стрелки са стрели, пронизващи часовете, миговете, секундите, следващият ден преминава „в друго измерение”, а животът следва непредсказуемите си меандри.

Стихотворението „Любовта, от която съм бягала” всъщност е химн, възпяващ живота, пред когото поетесата пада на колене в молитвен захлас:

*Много скоро...
На колене
даже да бъда
пред теб, моя любов,
ще се събудя
най-после друга!
И щастлива... до гроб.”*

Надежда Радева дава на приятелите и читателите си, познати или не, една магическа рецепта за щастие, която започва с „нежната ръка на майката” и с гълътката кафе, приготвено от същата тази ръка, защото, ни казва авторката, за майката детето си е дете, дори и на петдесет, и е щастие да се чувствува обгърнат от ласки по този начин преди да е започнала одисеята на новия ден.

Една реална „хроника” на живота с пленителни метафори, звукови и визуални усещания, искусно съчетани в истинска картина на щастието, родено от обикновени, незабележими неща, на които малко обръщаме внимание, се разкрива в стих. „Хроника”:

*„за нас е щастието в нещо малко,
заключено в отделни сладки дни...”*

Раздялата с любимия човек се споменава със страх, но и с желание никога да не преживеем този катаклизъм на душата – в стихотворенията: „Как искам” и „Един ден”.

Градът, в който авторката живее и пише, на свой ред е обрисуван с майсторството на художник: небето с лунния си блясък, мястото, където „си жив и някой те очаква“ (чудесно казано!), жителите, любуващи се залеза, който обгръща града, докато падне здрач – в стихотворението „Залез над града“. На финала на поетичния текст отново откриваме възхитителни стихове, визиращи заглавието на книгата – самотата е изведена като немислимо състояние на поета, за когото зората на новия ден не може да дойде без обич, дори и тя да е далече.

Животът няма смисъл в самотата – това е посланието на стихосбирката, предложена на почитателите на поезията на Надежда Радева – един глас сред плеядата от поети в българския литературен живот.

Не мога да не пожелая ясен път на тази книга, своеобразен лиричен колаж от избрани творби на авторката, писани през годините.

Държа да поздравя колегите преводачи на румънски език, които така добре са почувствували лиризма на стиховете. Адмирации и за художничката, автор на илюстрациите.

Много успех по неравния път на литературното творчество, Надежда, моя приятелка и духовна сестра!

*Дуня Паланджесану,
писател, публицист
от Гюргево, Румъния*

"Постапокалиптично мълчание"
Худ. Веселина Камбурова

* * *

Не съм единствената в този град,
която денем чака призраци
да посетят изложбата на кактуси.
Разбрах това, когато днес те срещнах.
Ти също като мен ловеше зайчета
тъй слънчеви,
лъщящи на алеята отсрещна.
Ти не попита кой ме е изпратил
да подредя изложбата от кактуси
и отключва погледите
на търговци на плакати,
да се влея в мисълта им?

Не съм единствената в този град,
ти също като мен не търсиш отговори.

Из книгата „Лично“ (2001)

* * *

Nu sunt singură în orașul meu
acea zi de aşteptare a fantomei
în vizita la expoziția de cactuși.
Atunci când te-am întâlnit,
am înțeles totul –
îți place la fel ca mie iepurașii pe câmpul
ca soarele, strălucitorî în alei.
Nu ai întrebat pentru ce sunt acolo
să aranjez expoziția de cactuși
și să deschid ochii vânzătorilor de postere,
să însuflețesc gândurile lor?

Nu sunt singură în acest oraș...
Tu de asemenea ca mine
nu ai nevoie de răspunsuri.

*Din cartea „Personal“ (2001)
Traducerea Nadejda Radeva*

Горчиво вино с първата жена

Аз няма да съм първата жена,
която чаша вино ти налива –
горчиво, както ти го пожела
и силно – както го обичам.

Аз няма да съм първата жена,
в която тази нощ ще бъдеш влюбен
и няма да съм първата жена,
с която в утрото ще се събудиш...

Не, няма да съм първата жена
мъж с вино и любов опила,
и Ана го е правила това
с целувка-огън в капката горчива.

Но нека да съм първата жена,
която самотата да ти вземе,
и нека да съм първата жена,
с която да останеш до последно!

Из книгата „Рисувам те в червено“ (2016)

Vin amar cu prima femeie

Nu sunt eu prima femeie
care un pahar cu vin îți dă,
amar, că tu ai dori și tare să fie,
cum mie îmi place!

Nu sunt eu prima femeie
de care în seara asta vei fi îndrăgostit,
și nu sunt eu prima femeie
cu care în dimineață te vei trezi...

Nu, nu sunt eu prima femeie
pe care cineva cu dragoste și vin
să o îmbete, și Anna a făcut aşa
în picătura amără l-a sărutat fierbinte.

Dar lasă-mă să fiu prima femeie,
să mă primești în singurătatea ta
și lasă-mă să fiu prima femeie
cu care o să fii până la sfârșit!

*Din cartea „Te pictez în roșu” (2016)
Traducerea Dunia Pălăngeanu*

ГОРЧИВО ВИНО С ПЪРВАТА ЖЕНА

стихове Надежда Радева

На Наде с поклон - м. Марко Марков 20.09.2015

танго

ACCORDEON

и - ма - да съм пър-ва - та же - на - ко - я - то ча-ша ви - но ти на -
12 и - ма - да съм пър-ва - та же - на - въко - я - то та-зи иощ иш бъдеш
15 ли - ва - гор - чи - во как - то ти го по - же - ла - и
18 въю - бен - и и - ма - да съм пър-ва - же - на - ско -
21 сла - но как - то го о - би - чам - 3. Не, не, не, и - ма - да съм пър-ва - та же
24 я - то вутро - то ще се съ - бу - диш - 3. Не, не, не, и - ма - да съм пър-ва - та же
на - мъжъвично и лю бов - о - пи ла - и А - на го е пра - ви - ла то -
22 Dm B7 E7 Am 1. Dm CODA
26 G7 C Dm G7 C
30 A7 Dm B7 E7
33 Am E7 Am

Песента „Горчично вино с първата жена“

Текст – Надежда Радева, музика – Марко Марков

Cântecul „Vin amar cu prima femeie“

Versuri – Nadejda Radeva

Muzica – Marco Marcov, acordeon

Като Икар

Помечтах си да бъда крило,
нека вятърът да ми сочи посоката
и дъхът на пристигаща пролет
да е моята точка небесна,
която да следвам.
Може би точно така ще ме видиш –
щом усетиш ефирния полет
на мечтата безумна
може би...
ще се влюбиш

Аз съм. До теб. И летя.
Помечтах си да бъда крило.
Щом си птица – да бъда крило!

Из книгата „Не жена“ (2014)

Ca Icar

Am visat să fiu o aripă
lasată vântului să îmi arate direcția
și suflarea de primăvară
ajunsă în punctul meu ceresc
să urmeze.
Poate că mă veți vedea –
când simți zborul difuzat
un vis nebun.
Poate vei iubi din nou.

Eu sunt lângă tine. și zbor.
Am visat să fiu o aripă.
Pentru că ești pasare,
eu să fiu aripă!

*Din cartea „Nu doar femeie“ (2014)
Traducerea Nadejda Radeva*

Моногамия

Единственият мъж,
когото обичам,
не е със сини очи...
Дори не вярва в Господ,
но пък има забележителни пръсти
и усмивката му е хубава,
умее да разсмира
със слънчевото си лице.

На сърцето ми е легнал...

Благодаря на Господ,
че такъв ми го е дал –
достатъчно земен...
(Не със сини очи!)

И аз не съм Магдалена,
макар да имам вяра за двама
и любов,
много любов –
за един!

Из книгата „Рисувам те в червено“ (2016)

Monogamie

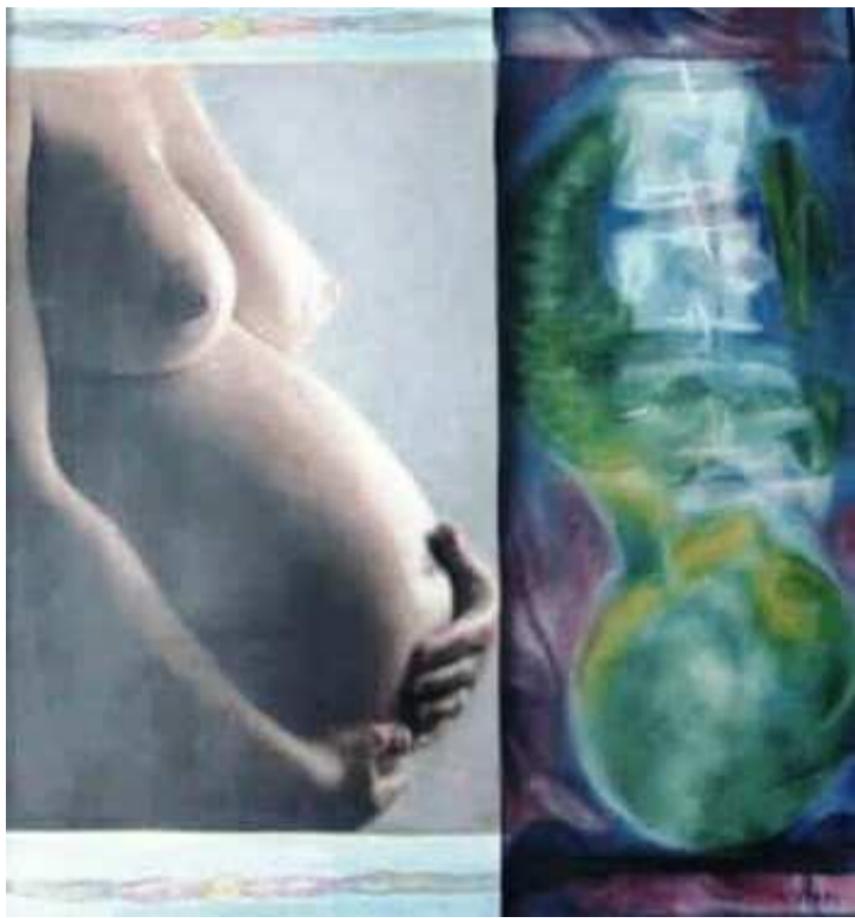
Numai un bărbat îmi place,
nu cu ochi albaștri ...
Nu chiar crede în Dumnezeu,
dar are degetele nobile
zambetul lui este frumos,
cu fața lui însorită
mă face să râd.

Are loc în inima mea...

Slavă Domnului
că acestuia m-a dat.
Lui – aici pe pământ ...
(Nu cu ochi albaștri!)

Și eu nu sunt Magdalena,
deși am credință pentru doi
și iubire mai mult
pentru unul.

*Din cartea „Te pictez în roșu” (2016)
Traducerea Nadejda Radeva*

„Умира семето, за да дари живот...“
Худ. Веселина Камбурова

Полунощ

Идва, идва часът. Полунощ е.
Неминуемо идва часът. Всяка нощ
се докосват стрелките да удари часът
като нож безпощаден...
И днес се превръща във вчера...
Само миг – за секунда едничка
и започва денят с друга дата.
Знам – за същото време издъхва човек,
но се ражда тъй също и някой...

Из книгата „Не жена“ (2014)

Miezul nopții

Vine vine momentul.
Este miezul nopții.
Inevitabil vine momentul.
În fiecare noapte.
Ating săgețile pentru a lovi ora
ca un cuțit nemilos.
Și astăzi devine ieri.
Doar o clipă – o secundă doar
și ziua începe într-o altă dimensiune.
Stiu ca în același timp un om moare,
dar se naște altul.

*Din cartea „Nu doar femeie“ (2014)
Traducerea Nadejda Radeva*

Достатъчно щастие

Насладата на кафето е в това,
да го приготви майка ти сутрин,
(когато нощта си отива
на прага и среща деня....)
да отпивате бавно, на глътки....
Очарованието на утрото е в това –
да има ръка да те буди
с докосване, на каквото
само майките са способни.
То всъщност си е чист късмет,
ако и на петдесет си още дете
и до теб е тази, която
те събужда сутрин с чаша кафе.

И, повярвай, това е достатъчно.

Из книгата „Не жена“ (2014)

Rețeta de fericire

Bucurați-vă de cafea
caci mama o pregătește dimineată
(Când noaptea părăsește
Pragul și întâlnește ziua...)
Sorbind încet gură cu gură ...
Farmecul dimineții este
că există o mâna care te trezește
cu o atingere blândă.
Doar mamele sunt capabile de aşa ceva.
Este aceasta un noroc pur,
dacă la cincizeci de ani eşti încă un copil
și la tine este una, mama,
care te trezește dimineata
cu o ceașcă de cafea.

Și cred că este de ajuns.

Din cartea „Nu doar femeie” (2014)
Traducerea Nadejda Radeva

* * *

ДОКАТО ТЕ НЯМАШЕ...

Докато те нямаше, научих много неща:
да вярвам и да се съмнявам,
да бъда силна, да се боря,
да мога да се радвам на малките неща...
Да не се втурвам презглава напред,
да се взирям в себе си,
да искам... и
да казвам „не”.

Научих кои неща са ми скъпи.
Научих се да оправям леглото си сутрин,
да пия вино, да се скитам...
... дори да заспивам сама!
Мислех и да се науча да обичам,
но Теб те нямаше...

Из книгата „Не жена“ (2014)

* * *

ȘI NU EȘTI...

În timp când tu ai fost plecat,
am învățat multe lucruri:
Să cred și să nu mă îndoiesc,
să fiu puternică și să trăiesc.
Mă bucur de lucrurile mârunte!
Nu mă grăbesc cu capul înainte,
să simt sufletul meu,
să cer
și să spun nu.
Am învățat ce este mai bun în viață!
Am învățat să fac patul dimineața,
să beau vin, să călătoresc
chiar să dorm singură.
Gândeam să învăț cum pot iubi
dar nu ești...

*Din cartea „Nu doar femeie” (2014)
Traducerea Nadejda Radeva*

Залез над града

Над яркото на залеза априлски,
оранжево по покривите плиснал,
пастелносинкав облак плавно пада
тъй леко спуска лунния си блясък –
като палитра на художник
попива всички цветове.

Мрак мие ясните небесни краски...
Градът, обръгнал на вечерни ласки,
просърска... Сивкав хлад
затуля залеза за миг
с небесен похлупак!

Просветват котешки очи в нощта...
(Дано в такава вечер градска
си жив и някой те очаква.)

Apus de soare al orașului

Peste splendoarea apusului de aprilie,
care a vărsat oranjul pe acoperișuri,
se lasă lin un nor pal azuriu
ușor își lasă strălucirea ca de lună –
precum paleta unui pictor
înghite toate nuanțele.

Bezna șterge culorile vii ale cerului...
Orașul, sătul de mângâeri de seară,
șuieră... O răcoare cenușie
într-o clipă acoperă apusul
cu capacul cerului!

Ochi de pisici sclipesc în noapte...
(Fie că în aşa o seară de oraș,
să fii viu și cineva să te aştepte.)

Traducerea Anca Staneva

„Болезнено безсъние”, худ. Веселина Камбурова

Хроника

Преваля ден и сивотата се отмива,
прибира се животът в своята къща
притихнал сяда да вечеря, пие бира,
лениво, даже птиците замират...
Но в устните му трепетът остава,
от болка щрих над сърчените вежди,
като жена, която чака някой,
като жена, очакваща с надежда!

Дали светът ще свърши безвъзвратно
или от нова раса ще се прероди,
за нас е щастието в нещо малко,
заключено в отделни сладки дни,
мечтаем го и гледаме да го достигнем,
жадувайки все пърхаме с крилца
като жена, която чака някой,
като обичаща жена!

А се усмихва странно юни, предусещащ
на лятото живеца бодър,
когато раснат новите копнежи
тъй топло се усмихва юни вечер...
Като жена, която чака в мрака лунен
дъждът да пръсне сухите ѝ устни,
като жена, която чака някой
и няма никога да го напусне!

Като жена, която чака някой
да улови най-тихия ѝ поглед
с най-нежни пръсти, галейки челото ѝ,
да каже просто „лека нощ”...

Из книгата „Рисувам те в червено“ (2016)

O cronică

Se stinge-o zi și seara spală griul,
iar viața se întoarce-n casa ei,
se-așază calm la cină, bea o bere,
cad păsările-n leneșe tăceri...

În buze însă mai păstrează spasmul,
un rid de dor sprâncenele – încruntează,
ca la femeia, care tot aşteaptă,
a căreia speranță nu-încetează!

De se va pierde oare lumea-întreagă
ori va renaște într-o nouă rasă
în lucruri mici fericea e retrasă
sub cheie-n zile rare, dar frumoase,
o tot râvnim, toți vrem să o atingem,
de dorul ei din aripi fâlfâim
ca o femeie, care tot aşteaptă,
ca o femeie-îndrăgostită!

Surâde iunie bizar, parcă presimte
cuticula vioaie de o vară,
când cresc și năzuințe noi
ce cald zâmbește iunie în seară...
Ca o femeie aşteptând în umbra lunii
un strop din cer pe buzele uscate,
femeia, ce un om cu dor aşteaptă,
ca să nu îl mai lase niciodată!

Femeia, ce aşteaptă omul, care
să prindă-a ei privire cea mai lină
cu mângâiere – binecuvântare
și „noapte bună” simplu să-i încchine...

*Din cartea „Te pictez în roșu” (2016)
Traducerea Adrian Vasilev*

„За благодарим на Йохан. Колко му бъда необходими тези музика
Тема „Честос“ (1995г.)

„Адам и Ева“, худ. Веселина Камбурова

Един ден

В деня, в който забрави, че съществувам,
се случиха много неща.

И нищо.

В деня, в който забрави, че съществувам,
подреждах масата в хола.

Измислях

вечеря за теб.

Препрочитах стари писма,
отлежали в сърцето ми.

Куп нарисувани сърчица
разпилях по пода,

докато търсех в указателя
номера на телефона ти...

Някой звънна погрешка и злобно
изсъска в ухото ми име чуждо...

Плаках...

От улицата дочух стъпки
на приближаваща тъжна вечер...

Разбрах:

денят, в който забрави, че съществувам,
си тръгваше тичешком.

Този ден не е бил, казах си изведенъж.

Заштото: много неща се случиха
и нищо.

Само един ден от моя живот.

Из книгата „Игра на писма“ (2005)

Într-o zi

În ziua în care ai uitat că eu exist,
multe lucruri s-au întâmplat.

Şi nimic.

În ziua în care ai uitat că eu exist,
am aranjat masa în sufragerie.

Am inventat

o cină pentru tine.

Am recitat scrisori vechi,

îmbătrânite în sufletul meu.

O grămadă de inimi făcute din hărtie
le-am împrăştiat pe podea

în timp ce am căutat

numărul tău de telefon...

Cineva a sunat greşit

şi a chemat tare un nume necunoscut.

Plângeam...

Undeva pe stradă

am auzit paşi a seară tristă...

Am înțeles:

ziua, în care uiti că eu exist,

a plecat repede.

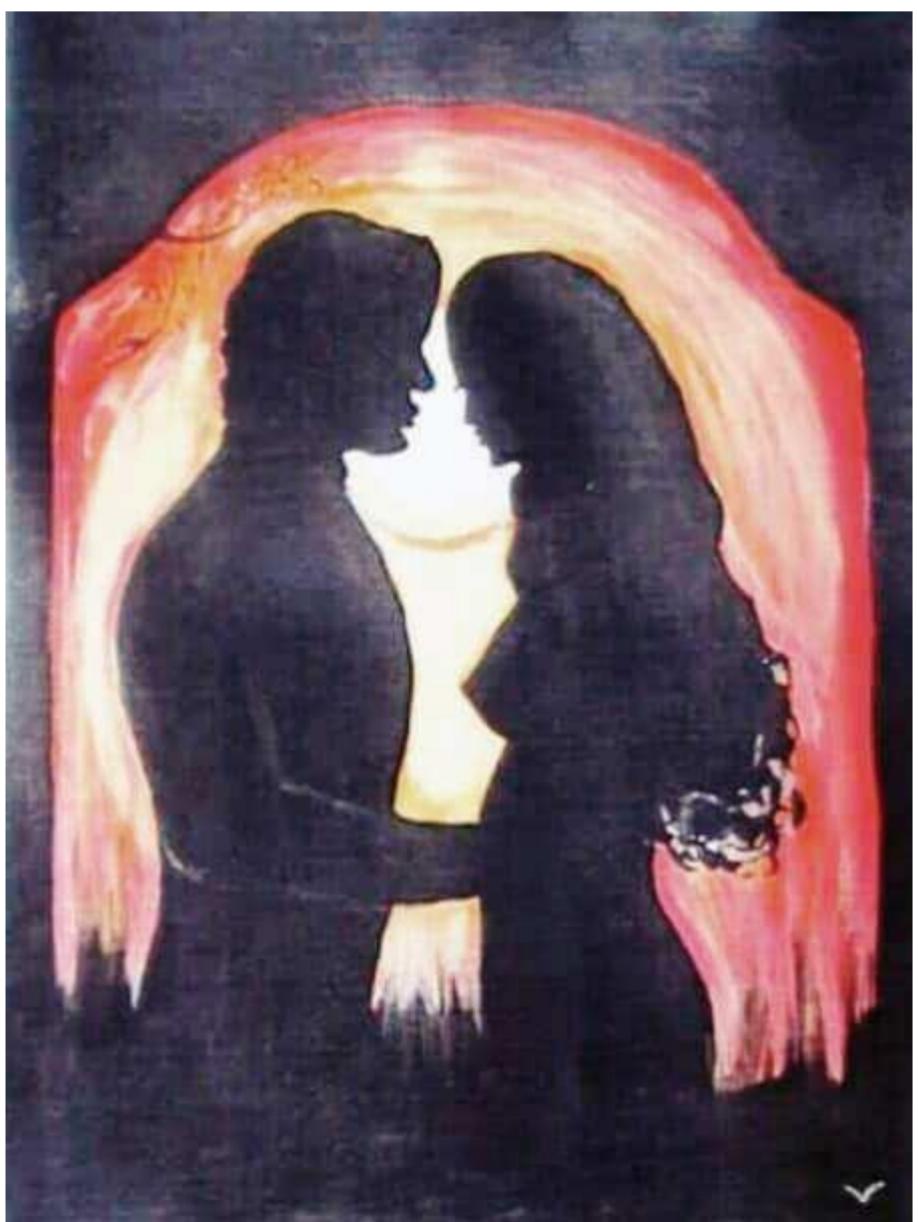
Ziua aceea nu a fost niciodată.

Deoarece: multe lucruri s-au întâmplat

şi nimic.

Doar o zi din viaţa mea.

*Din cartea "Jucarie de scrisori" (2005)
Traducerea Nadejda Radeva*

„Светлина и сенки с любовъ“
Худ. Веселина Камбурова

Магията на любовта

Очите на любовното страдание
познавам, тъй са устремени,
когато ме рисуват, ме разпъват,
разрязват като скалпел моята кожа
за да изтръгнат късчето – сърцето
и болката, която ме тревожи...

Ръцете на любовното страдание
напротив – те ме заплодяват,
обгръщат ме с галъовни придихания,
залепят частите ми – да съм цялост
и в нежни ритми ме приспиват вечер,
ръцете – те са ми утеша...

Ти, който си ми уловил сърцето
и в лунен танц до бяло ме обагряш,
вземи ме, а сълзите скрий – за себе си,
с любов ме омагьосай –
да остана!

Magia iubirii

Ochii de suferință iubirii
îi cunosc – aşa sunt de concentrați
când mă pictez, mă răstignesc
taie ca bisturiu pielea mea,
rup o parte din suflet
și iau durerea care mă îngrijorează.

Mâinile de suferință iubirii
dimpotrivă – se căsătoresc cu mine,
mă îmbrățișez cu suspine alint,
lipesc piesele să fiu întreg
și în ritmuri blânde mă adorm seara...
Mâinile sunt mângâierea mea.

Tu, care mi-ai prins sufletul
și în dansul lunar
până la alb mă vopsești,
ia-mă, iar tristețea lasă departe,
iubește-mă întotdeauna,
cu tine sunt în viața asta.

Traducerea Nadejda Radeva

След теб

Нищо няма след теб.

Две изпуснати думи
нежно някога казани
вече спомен са ценен
от праисторическо време.

Нищо няма след теб.
Все още съм птица,
която не знае,
че губи равновесие
при летене,
но минавам за личност
добре скроена
сякаш правеща нещо,
а то... и да търся –
нищо няма след теб.

Нищо няма след теб.
Бързо дните препускат
по небесни програми
протича животът ми
и добре съм изучила
всички важни уроци –
нищо няма след теб.

Някога. (Сигурно.)
Ще се откъсна от крехкия клон,
на който почиват крилете ми,
когато ми втръсне да нося
празнотата под себе си,
защото –
нищо няма след теб.

Из книгата „Лично“ (2001)

După tine

După tine-i neant.

Doar două cuvinte scăpate
mai demult tandru spuse
amintire aleasă
dintr-un timp preistoric.

După tine-i neant.
Încă sunt pescărușul,
ce nu își dă seama
că-și pierde echilibrul
când se-avântă,
pentru public – prestanță
bine făcută
(parcă trâiesc)
din păcate... chiar de caut –
după tine-i neant.

După tine-i neant.
Zile-n grabă aleargă
pe programe din ceruri
se scurge și viața mea
și cu bine-însușite
lecții primordiale –
după tine-i neant.

Într-o zi.(Asta-i sigur.)
Mă voi desprinde de vreascul
pe care îmi odihnesc aripile
când îmi va fi silă de-a căra
golul deșert de sub mine
pentru că –
după tine-i neant.

*Din cartea „Personal” (2001)
Traducerea Adrian Vasilev*

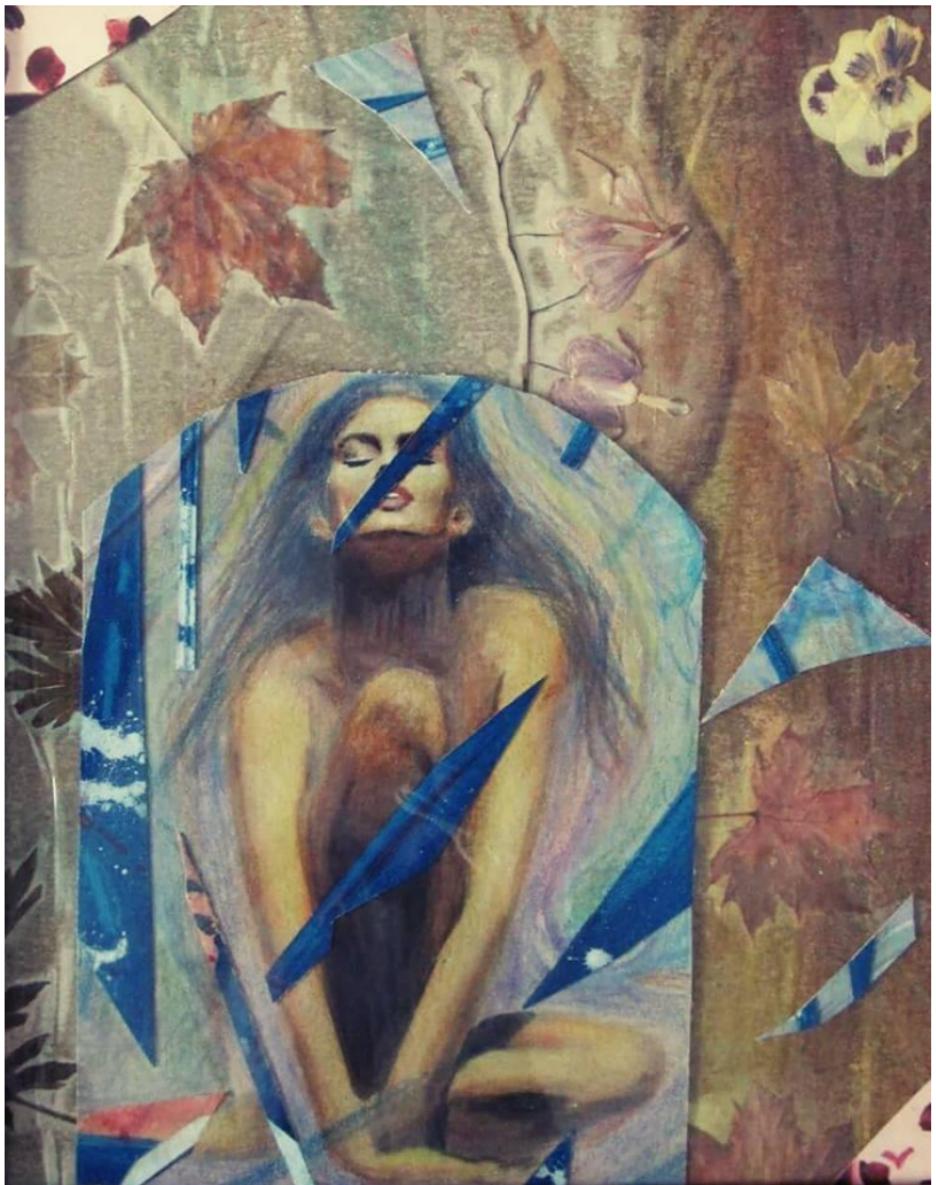
Като есен

Непривично пристъпя,
накриво с високите токчета,
напоена от вятър,
тръпнеща в ледена ласка на вечер,
ярки пръски разлива
от нощното есенно вино
и гребе издълбоко дъх
в сезона на дъбови песни...

Тя е смела от обич,
така ѝ отива
и пиянството женско,
и усмивките тънки на хората,
даже мъжките погледи
в чара ѝ впити...
Нека те ѝ наливат –
ще пие, до виене, още!...

...Би пристъпяла боса,
на голо, по грапава почва,
би се сляла с цвета
на земята красива,
ако можеше –
вечно би пила, защото
тя е Есен,
която след Лятото тича...

Из книгата „Рисувам те в червено“ (2016)

„От икебана дървесата ги боли...“
Худ. Веселина Камбурова

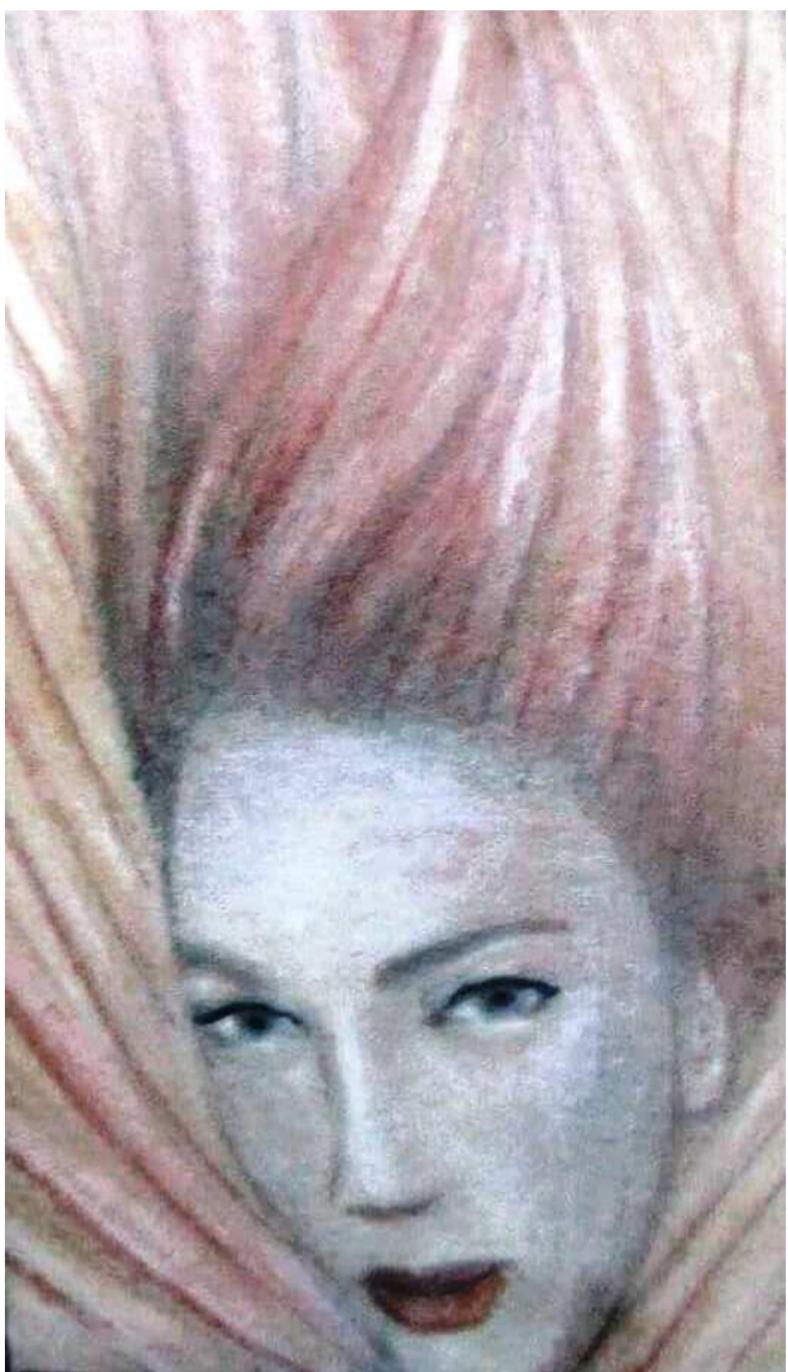
Ca o toamnă

Cu pasul neobișnuit
piezișă cu tocuri înalte
îmbibată de vânt
pulsatilă în mângâierea rece a serii,
stropii luminoși în scurgerea
de vin al noptii de toamnă
vâslind adânc aromat
în anotimpuri de cântecele vesele.

Este curajoasă de dragoste
aşa îi stă ei bine betie de femeie
şi zâmbete subţiri de oameni
chiar şi privirea bărbaţilor
de farmecul ei hypnotizaţi...
Las-o să toarne pe ea,
va bea, va cânta, mai mult!...

... Face pasul cu picioarele goale,
nudul pe iarba care înțeapă,
s-ar fi contopit
cu culoarea pământului frumos,
dacă ar putea –
totdeauna va bea, pentru că
ea este Toamna,
care există!

*Din cartea „Te pictez în roşu” (2016)
Traducerea Nadejda Radeva*

„Огън-момиче”, худ. Веселина Камбурова

Любовта, от която съм бягала

Много скоро ще бъда при теб –
любовта, от която съм бягала.
Преследваха ме измислени съчетания,
метафори някакви за начало и край,
а в сърцето ми като смърт
дразнеше вятърът...

Казват – това е животът –
да се бориш –
щастието е недостижима категория,
мечтите са суета
и е срамно да бъдеш влюбен
глупак сред тълпа хора,
а порочно – да си от обич пиян...
Нека говорят!

Много скоро...
На колене
даже да бъда
пред теб, *моя любов*,
ще се събудя
най-после *друга*!
И щастлива... до гроб.

*Из книгата „Любовта,
от която съм бягала“ (2009)*

Dragostea de care am fugit

În curând o să fiu cu tine –
dragostea de care am fugit.
Uneori fanteziile mă urmăreau
ca niște metafore pentru început și sfârșit,
iar în sufletul meu ca o moarte
îndraznește văntul să bată.

Cineva spune – asta e viața –
o luptă!
Fericirea este o categorie inventată
și visele sunt câteodată zadarnice.
Nu-i o rușine să fii îndragostit
ca un nebun într-o mulțime de oameni
ca un nebun de dragoste beat...
Lăsați-i să vorbească.

Că în curând
în genunchi o să stau
doar în fața ta dragostea mea
o să mă trezesc deja alta –
fericită până la capăt!

*Din cartea „Dragostea de care am fugit” (2009)
Traducerea Nadejda Radeva*

* * *

Слушах прогнозата.
Без промяна...
Свиквам...
Защото от доста години е тоя студ...

Няма начин да не си усетил –
зима е,
а друг сезон не идва
(уж климатът бил умерен!).

Бих полуудяла от разочарование,
ако не те срещах понякога
дори и така:
измръзнал,
вледенен отвсякъде.
Времето е виновно, казвам си.
Не може да има друга причина.
Вятърът – този зъл вятър,
дето прогонва
топлината в очите ти.

Странно е. Зима е.
А вътре в мен се е свряло кокиче.
Бих могла да се усмихна,
да си помисля, че те обичам,
но е зима
(друга прогноза сякаш няма!)
и е излишно да питам:

Все така ли?

Из книгата „Рисувам те в червено“ (2016)

* * *

M-am uitat la prognoză.
Fără schimbare...
Cred că acest frig
durează de ani...

Nu se poate, să nu-l simți și tu -
este iarnă,
iar alt sezon nu mai vine
(cică clima-i aici temperată!)

Mă poate-înnebuni dezamăgirea,
dacă nu te-întâlneam câte-odată
chiar și aşa
degerat,
într-o țeastă de gheăță.
Îmi tot spun, că e timpul de vină.
Nu poate fi altă pricina.
Vântul - acest vânt cumplit,
ce căldura din ochi îți-a gonit-o.

Ce bizar. Iarnă-i doar.
Dar în mine-i ascuns ghiocelul.
Aș putea să zâmbesc,
să cuget, că tot te iubesc,
dar e iarnă
(nu-i altă prognoză, se pare!)
și să-întreb, în zadar e:

Tot aşa va fi oare?

*Din cartea „Te pictez în roșu” (2016)
Traducerea Adrian Vasilev*

"Les fleurs d'innocence", худ. Веселина Камбурова

Как искам

Прегръщах те,
а на раздяла трудно бе
да се преструвам, че съм същата –
последен път в реката се разплитах,
възлите с болка се разкъсваха...
И без да ща говорех, че не искам
да бъда някогашното момиче,
а всъщност исках,
много исках!

Целувах те,
а беше адски трудно
да се измия и да ти прости за всичко,
разплитах си душата, а водите бистри
отнасяха най-мътната ми същност,
отвързваха гнева ми и ме галеха
студени като ледени огньове –
да можех да умра несвястна,
от устните ти бих погълнала
дори отрова...

Как искам тихо да се изсуша след къпане,
сред топлата ти стая да приседна
сама до теб... и с вечността,
(посяла бледосини ангели),
додето дойде времето за тръгване.
Да те запомня с пъrvите ти устни,
да ме изпратиш с тях
как искам!

*Из книгата „Любовта,
от която съм бягала“ (2009)*

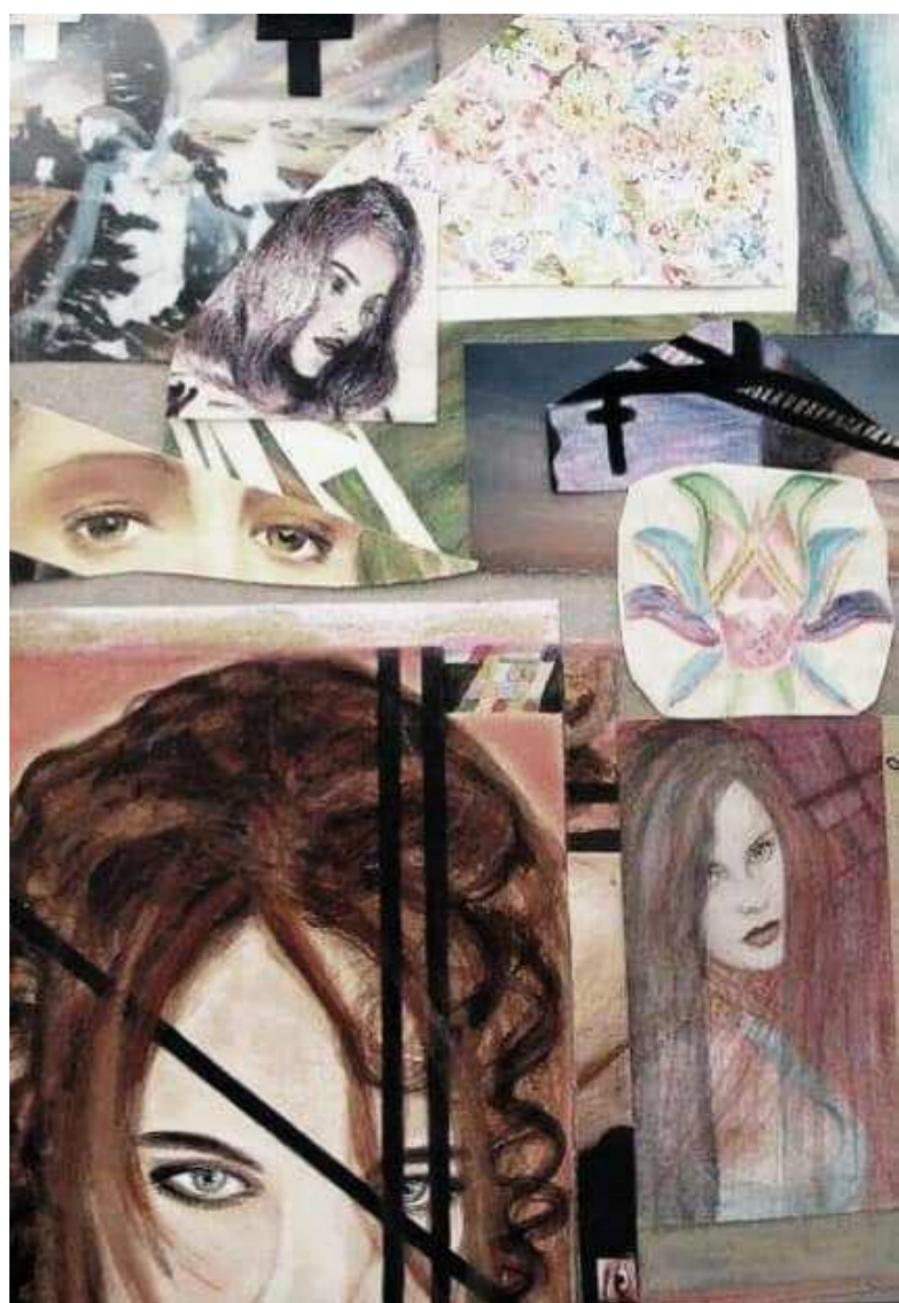
Cum vreau eu

Te-am îmbrățișat.
E greu la despartire
să pretind că sunt adevărată
în râu din nou mi-am despletit,
nodurile le-au rupt cu dor...
Vorbeam că nu doresc
să fiu fata pe care o cunoști,
dar de fapt am vrut...
Am vrut prea mult!

Te-am iubit.
A fost foarte greu
să mă spăl și să te iert de tot,
mi-am rupt sufletul, iar apele limpezi,
mi-au luat din ființa mea întunecată,
mi-au eliberat furia și m-au mângâiat
rece ca focurile de gheăță –
dacă aş putea să mor fără conștiință
de la gura ta aş înghiți otrava...

Aș vrea liniște după baie,
să mă usuc în camera ta caldă,
să stau ușor și lăngă tine
(în eternitate albă
care naște îngerii albaștrii)
până în momentul plecării...
Să mă alinți cu un sărut îndrăgostit
și să mă duci pe drum cu el
mult vreau!

*Din cartea „Dragostea de care am fugit” (2009)
Traducerea Nadejda Radeva*

„Каеши се грешници...
В очакване на истинския мъж“
Худ. Веселина Камбурова

* * *

Аз съм много далеч –
на небето в безкрай,
откъдето се съмва
и започва началото...
Аз съм много далеч
сред пустинята в бяло
и е трудно без теб...
Няма ново начало!
И се съмва без теб –
нов ден, но напразно,
няма никакъв смисъл
от живота ни равен...!
Аз съм много далеч,
някъде до безкрай!
И се свършва денят
някак вял е във бяло...
Идва другата нощ,
идват дни, но са тъмни?...
Аз съм много далеч...
И едва ли ще съмне...

27. 08. 2017, Гюргево

* * *

Eu sunt foarte departe –
în infinitul cerului,
de unde vin zorile
și e un nou început...
Eu sunt foarte departe
în albul deșertului
și e greu fără tine...
Nu există un nou început!
Și se ivesc zorile fără tine –
o zi nouă, dar degeaba,
nu este nici un sens
din viața noastră plată...!
Eu sunt foarte departe,
undeva lângă infinit!
Și se termină ziua
într-un fel apatic în alb...
Vine cealalta noapte,
vin zile, dar sunt întunecate?...
Eu sunt foarte departe...
Și oare vor veni zorile...?

27. 08. 2017, Giurgiu

Traducerea Anca Staneva

„Към вечността”, худ. Веселина Камбурова

Съдържание:

Предговор / <i>Дуня Паланджеану</i>	
(Като полет на Икар в лабиринта на живота)	/ 7
* * * Не съм единствената в този град	/ 11
Горчivo вино с първата жена	/ 12
Като Икар	/ 15
Моногамия	/ 16
Полунощ	/ 19
Достатъчно щастие	/ 20
* * * Докато те нямаше	/ 22
Залез над града	/ 24
Хроника	/ 26
Един ден	/ 29
Магията на любовта	/ 32
След теб	/ 34
Като есен	/ 36
Любовта, от която съм бягала	/ 40
* * * Слушах прогнозата	/ 42
Как искам	/ 45
* * * Аз съм много далеч	/ 48

Cuprins:

Cuvânt înainte / <i>Dunia Pălăngeanu</i>	
(Ca un Icar zburând prin labirintul vieții)	/ 4
* * * Nu sunt singură în orașul meu	/ 11
Vin amar cu prima femeie	/ 13
Ca Icar	/ 15
Monogamie	/ 17
Miezul nopții	/ 19
Rețeta de fericire	/ 21
* * * Și nu ești ...	/ 23
Apus de soare al orașului	/ 24
O cronică	/ 27
Într-o zi	/ 30
Magia iubirii	/ 33
După tine	/ 35
Ca o toamnă	/ 38
Dragostea de care am fugit	/ 41
* * * M-am uitat la prognoză	/ 43
Cum vreau eu	/ 46
* * * Eu sunt foarte departe	/ 49

За контакти с автора и издателя:
e-mail: sspruse@abv.bg

Надежда Радева
Не съм сама
Поезия

Nadejda Radeva
Nu sunt singură
Poezii

ISBN 978-619-90618-7-9
Българска. Първо издание
Художник – Веселина Камбурова
Редактор – Дуня Паланджеану
Консултанти – Йордан Василев,
Теодор Панайтеску и Ина Стана Ребиган

Издава – ССП – Русе
Печат – Издателски център
при Русенски университет „Ангел Кънчев“
Русе, 2018 г.